

LBRIS

We know
books

Ann Cleeves

Seara cea mai neagră

traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

CRIME SCENE PRESS
2024

Capitolul 1

Lorna îl ridică pe Thomas de pe scaunul lui înalt și îl ținu o clipă pe genunchi. Încă nu-i venea să creadă că exista cu adevărat. În cele mai întunecate zile ale bolii sale fusese avertizată că s-ar putea să nu fie niciodată cu puțință să aibă un copil al ei. Și acum iată-l trecut de un an, la vârsta primilor pași, centrul și dragostea vieții ei. Îl gădilă pe burtică ca să-l facă să chicotească și îl strânse în brațe. Era dispusă să lupte pentru el cu toate armele pe care le avea. Ea învinsese boala și se întorsese mai puternică. Și, cel mai important, o făcuse de una singură.

Afară se lăsa întunericul și, în lumina felinarului, putu să vadă fulgii de zăpadă. Ceva mai încolo, una dintre casele de pe stradă avea în fereastră un pom de Crăciun artificial, împodobit cu globulețe în culori stridente. În curând avea să fie mijlocul iernii, cea mai lungă noapte din an. Era tentată să rămână acolo unde se afla, să dea drumul la încălzire și să decoreze camera pentru Crăciun. Cumpărase hârtie colorată din care să facă ghirlande de modă veche, dar și folie argintie pe care s-o transforme în steluțe. Poate că avea să-și invite părinții la o cină cu vin și plăcinte cu carne. Era momentul din an cel mai potrivit pentru o împăcare.

Era conștientă, însă, că sărbătorile trebuiau să mai aștepte. Ținându-și băiețelul pe genunchi, îl îmbracă cu costumul de zăpadă și ghetuțele roșii, apoi îl așază pe podea cât timp își caută hainele pentru afară. Luă o legătură de chei dintr-un cui de pe raftul din bucătărie, privi în jur, cu mintea la decorațiuni și la cadourile pe care le mai avea de cumpărat pentru fiul ei, apoi ieși în frig.

Capitolul 2

Era întuneric și ger, iar Vera începea să intre în panică. La jumătatea drumului spre casă își dăduse seama că fusese o greșeală să pornească la drum. Ar fi trebuit să asculte de echipă și să-și petreacă noaptea în Kimmerstön, așteptând ca furtuna să treacă, dar ea se încăpățănase să creadă că știa mai bine. Răsese de îngrijorarea colegilor, le spusese că vremea n-avea cum să se înrăutățească, era abia început de iarnă în Northumberlandul rural. Și apoi, când a fost vreodată o prognoză meteo exactă?

Pornise de la secția de poliție când abia fulguia, iar rafalele de vânt spulberau zăpada de pe stradă și o transforma în mici nămeți pe lângă borduri și la intrarea magazinelor. Acum, la o altitudine mai mare, viscolul se dezlănțuise, iar fulgii erau atât de mari și deși încât trebuia să se aplece aproape de parbriz în încercarea de a vedea drumul. Pe marginea drumului nu existau felinare și, cu toate că mașina avea tracțiunea integrală, se temea să nu iasă de pe drumul îngust. Nu mai văzuse nicio mașină de când părăsise ultimul sat și se simțea izolată și dezorientată. Parcurgea acest traseu aproape în fiecare zi, îi spusese sergentului Joe Ashworth că ar fi putut să-l facă și legată la ochi, dar de data asta se rătăcise și se simțea confuză și speriată.

Ajunse într-o intersecție și schimbă viteza, încetinind din timp ca să nu fie nevoită să folosească frânele și să intre în derapaj. Exista un indicator, dar numele satelor erau acoperite de zăpadă.

Simți un ghimpe de teamă reală: i se părea că nu recunoaște nimic împrejur. În lumina farurilor văzu copaci pe o parte a drumului, o pădure deasă de molizi. Probabil ratase un viraj ceva mai devreme. Lăsă motorul pornit, coborî să curețe indicatorul și se lămuri: într-o direcție se afla Sawley Bridge, iar în cealaltă Kirkhill. Prin Kirkhill ar fi ajuns mai aproape de casă, așa că viră la dreapta. Drumul începea să urce, iar din când în când roțile patinau în gol. Stratul de zăpadă era atât de înalt aici încât se temea că se va împotmoli. De-acum, însă, se ivise un set de urme de cauciucuri pe care putea să le urmeze. Un alt nesăbuit trecuse pe aici cu puțin timp înaintea ei și izbutise să depășească porțiunea de drum.

Ajunse în vârful pantei și în depărtare reuși să distingă o lumină, pe care viscolul se străduia din greu, cu destul succes, să o ascundă. Erau periferiile satului Kirkhill, probabil. Știa un han în Kirkhill, unde din câte își amintea se găseau deopotrivă mâncare și cazare. La urma urmei, existau destule locuri mai rele unde să înnoptezi. Cei din echipă nu trebuiau să afle niciodată că se făcuse de râs nedându-le ascultare. Începu să se relaxeze. Parcă simțea flacăările din șemineu încălzindu-i oasele și, pe buze, gustul primei halbe de bere. Însă la următoarea curbă fu cât pe ce să intre într-o mașină care ieșise de pe șosea și se oprise chiar înainte de a lovi un gard din scânduri. Vehiculul era alb, iar zăpada îi oferea un camuflaj aproape perfect. Iată că, la urma urmei, nesăbuitul nu reușise să depășească porțiunea aceea de drum. Vera ocoli încet mașina și opri. Portiera șoferului era deschisă și era posibil ca acesta să fi căzut afară. Găsi o lanternă în torpedou și coborî din Land Rover. Vântul se domolise pentru moment și în jur domnea o tăcere adâncă.

Urmele de pași fuseseră acoperite de zăpada spulberată, dar se părea că șoferul reușise să plece de la locul accidentului. Nu era niciun semn c-ar fi existat vreo victimă în apropiere și, privind de aproape, Vera constată că mașina era nevătămată. Era pe punctul

de a se întoarce la Land Rover să-și continue drumul, când auzi un zgomot. Un plânset. Îndreaptă lanterna spre bancheta din spate a mașinii și văzu un copil mic, legat într-un scaun. Copilul era înfofolit într-un costum de zăpadă roșu și purta ghetuțe roșii. Nici măcar nu încercă să-i ghicească sexul sau vârsta. Vera nu avea mai deloc experiență cu copiii mici.

– Bună!

Se strădui ca vocea să-i sune veselă, prietenoasă, dar copilul începu să scâncească.

– Cum te cheamă?

Copilul se opri din plâns și se holba inexpresiv la ea.

– Unde-i mămica ta, drăguță?

Niciun răspuns. Vera își scoase telefonul mobil din buzunar. Nu era semnal, dar asta nu era deloc surprizător aici, printre dealuri. Probabil că șoferul se îndepărtase de mașină pentru a vedea dacă putea găsi o urmă de semnal, ca să ceară ajutor. Vera se lămurise deja că mașina fusese condusă de o femeie. O femeie scundă. Scaunul de la volan era tras mult în față. Probabil că lăsa-se copilul aici, fiind conștientă că nu avea să ajungă prea departe cu el în brațe. Chiar dacă micuțul care o privea pe Vera de pe scaunul fixat pe banchetă era suficient de mare să meargă, zăpada era atât de adâncă încât i-ar fi fost, probabil, imposibil să se deplaseze. Ghetuțele roșii erau atât de mici încât erau mai degrabă o chestiune de modă decât încălțăminte potrivită pentru vreme rea.

Vera era însă tulburată de ceva. Oare o mamă nu ar fi închis portiera, ca să împiedice să intre frigul aspru? Simți cum perspectiva unui foc și a berii se îndepărtează tot mai mult. Scoase scaunul de mașină al copilului și îl legă lângă ea în Land Rover, chinându-se să strecoare centura de siguranță ca să-l țină fix la locul lui. Părea destul de complicat. Meseria de părinte era dificilă în prezent, se pare.

Își notă numărul de înmatriculare al mașinii albe pe spatele unui bon pe care îl avea din întâmplare în geantă, apoi căută o bucată de hârtie. Scrise un bilet și îl lăsă în interior, pe bordul mașinii albe: „Ți-am luat copilul. E în siguranță.” Adăugă și numărul ei de telefon. Apoi se mai gândi și puse lângă el cartea de vizită. Ultimul lucru de care avea nevoie era o acuzație de răpire.

Conduse mai departe, chiar mai încet decât înainte, sperând să zărească în lumina farurilor o femeie înaintând chinuit prin nămeți. Era convinsă că o să dea peste ea, cât de curând. Înjură în sinea ei. Avea să dureze mai mult decât se așteptase. Lângă ea, copilul era liniștit, dormea și respira ușor.

Ninsoarea se domoli și apoi se opri cu totul. Norii se risipiră și își făcu apariția o semilună subțire. Vera trecu de o curbă a drumului și, dintr-odată, știu exact unde se află. Era un zid lung, acoperit cu iederă înghețată, doi stâlpi care marcau intrarea pe o alee care trebuie să fi fost cândva impresionantă, un panou cu un blazon decolorat și acoperit de zăpadă. Dar Vera știa ce se afla acolo. Un singur cuvânt: Brockburn. Blazonul aparținuse familiei Stanhope.

Lumina pe care o văzuse de pe deal trebuie să fi venit de acolo. În dreptul porții, opri și brusc o năpădiră amintirile. Fusese adusă cu de-a sila aici de câteva ori de către tatăl ei, Hector, care era sărac lipit și avea pretenția ca familia să-i recunoască dreptul la un loc sub soare. În fiecare an, deși neinvitat, Hector năvălea pe poartă la adunarea de dinaintea vânătorii de Anul Nou. Hector era în elementul său, discutând cu fermierii din partea locului, care își aminteau de el de când era copil. Oaia neagră a familiei se întorcea la stână ca să bea whisky dintr-un pahar mic de plastic, în timp ce câinii de vânătoare deveneau nervoși și caii ferchezuiți se plimbau prin fața marelui conac. Dovedea astfel că și el respecta tradiția.

Familia fusese mereu de o politețe impecabilă. Această ramură a clanului folosea politețea ca pe o armă de distrugere în masă. Dar Hector pleca mereu umilit și furios. Vera, care nu se simțise niciodată obligată să-i fie loială tatălui ei, înțelegea pe deplin punctul de vedere al familiei. La ultimele sale vizite, Hector se arătase nepoliticos și plin de revendicări, de obicei pe jumătate beat. Ea se simțise extrem de jenată, deși toți se purtaseră amabil cu ea.

La ultima vizită aici, Vera era adolescentă. Avea vreo cincisprezece ani și era deja puțin supraponderală, stângace, mereu în defensivă. Nu-și mai amintea acum cum de ajunsese acolo. Hector nu avea niciun fel de scrupule s-o lase singură acasă, chiar și când era mică. Poate că fusese mai nesigur în legătură cu întâlnirile decât își dădea ea seama și o luase cu sine ca pe un fel de scut, ori poate se gândea că familia avea să fie mai înțelegătoare și mai generoasă văzând că avea o fiică de întreținut. Fusese o după-amiază de vară, cu un soare plin și cald care scâldea locul în lumină. Stătuseră pe terasă bând ceai, mâncând sandvișuri subțiri care dispăreau din două înghițituri. Mai primiseră și bezele. Chiar și acum, Vera și le amintea perfect – în același timp crocante și elastice, dulceața intensă contrastând cu crema de smântână moale și fadă –, poate chiar mai limpede decât își amintea de cei aflați la masă. În fundal se auzeau chemările porumbeilor și acordurile slabe ale lui Bach, ce proveneau de la un radio din casă.

Alături de ei stătuseră trei generații de femei: Elizabeth cea cu părul alb și sârmos, soția lui Sebastian, fratele mai mare al lui Hector; Harriet, fermecătoarea soție a lui Crispin, nepotul lui Hector, precum și fiica acesteia, Juliet, o fetiță mică, cu bucle blonde și o privire inteligentă. Bărbații erau în casă, iar femeile păstrasera distanța. Avusese loc o conversație, care trebuie să fi fost despre bani, dar care atât de plină de eufemisme încât Vera nu reușise să-și dea seama ce se spunea, de fapt. În plus, ea se con-

centrase asupra bezelelor, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost nepoliticos să o ia pe cea din urmă. Ca de obicei, Hector plecase de-acolo cu mâinile goale și plin de ranchiună, jurând răzbunare pe tot drumul spre casă.

Acum, Sebastian și Elizabeth erau morți de mult. Chiar și Crispin, nepotul lui Hector, se stinsese. Vera văzuse anunțul în ziarul local, dar nu se dusese la înmormântare; știa că avea să fie o ceremonie ostentativă la care, oricum, n-ar fi fost binevenită. Rămăseseră două dintre femei, Harriet și fiica ei, Juliet, care cu siguranță era adultă de-acum, apropiindu-se de vârsta mijlocie.

Bebelușul cuibărit în scaunul de mașină începu să se agite, iar Vera fu readusă brusc în prezent. Încălzirea din Land Rover nu fusese niciodată foarte eficientă și începea să simtă frigul. Intră pe alee. Zăpada era răscolită de urme de cauciucuri. Spera ca asta să nu însemne că elegantele ei rude plecaseră de acasă. Se simțea ciudat de neliniștită să-i revadă, dar ei aveau telefon, iar mama copilului ar fi putut să vină până acolo. Era cel mai apropiat punct locuit față de mașina abandonată. În plus, se gândi Vera, dacă era în stare să țină piept unor criminali și violatori, nu avea de gând să se lase intimidată de niște aristocrați minori, slabi de caracter.

De-a lungul aleii erau parcate mai multe mașini decât se așteptase. Unele erau acoperite de zăpadă, deci se aflau acolo de ceva vreme, altele, însă, aveau parbrizele curate. Părea că neamul Stanhope avea oaspeți. Vera se uită la copilul adormit, apoi îl ridică din scaunul de mașină și porni spre casă.

Priveliștea era de basm. Magică. Ninsoarea încetase, luna strălucea și cerul era presărat cu stele. Un cedru imens se înălța lângă treptele monumentale din piatră, care erau luminate de jos. Copacul fusese împodobit cu sute de luminițe albe, sclipitoare. Draperiile de la parter erau deschise, iar Vera putu să vadă un brad de Crăciun uriaș, decorat complet în argintiu. O mână de oameni, majoritatea tineri sau de vârstă mijlocie, foarte bine

întreținuți, îmbrăcați elegant, cu pahare în mână, erau adunați în jurul unei vetre cu foc deschis. Se uită la ceas. Era abia ora șapte. Prea devreme pentru o petrecere, cu siguranță. Poate era o adunare înainte de cină. Casa era suficient de mare pentru a-i găzdui pe toți, iar această ramură a familiei era suficient de bogată să dea o petrecere fastuoasă de Crăciun. Ea nu avea de unde să știe. Unii dintre ei veniseră la înmormântarea lui Hector, dar de atunci nu mai avusese niciun contact cu ei. Se opri o clipă, ca o Cenușăreasă privind în interior: se simțea din nou ca fata de cincisprezece ani exclusă și dintr-odată conștientă că exista o viață diferită, mai plină de farmec, de care nu avea să aibă parte niciodată.

Capitolul 3

Când auzi zgomotul strident al soneriei, lui Juliet nu-i veni în minte cine putea fi. Oaspeții sosiseră cu toții mai devreme, speriați de prognoza meteo. Două cupluri renunțaseră, dar șase persoane făcuseră deplasarea, fiecare oaspete fiind ales cu grijă de Mark pentru bogăția și statutul său profesional. În plus, mai fuseseră invitați vicarul și soțul ei, pentru a conferi reuniunii o culoare locală. Mai fusese oare vreo altă invitație? Cineva de care uitase? Simți cum revine panica nelămurită care o asaltase întreaga zi, înfrântă abia în ultima oră de șampania de la supermarket și de sentimentul că lucrurile nu ieșiseră atât de rău pe cât se temuse. Mai devreme, ziua fusese un adevărat coșmar, căci invitații începuseră să sosească înainte ca ea să fie pregătită să-i primească, neliniștiți din cauza prognozelor privind ninsoarea abundentă. Nu conteniseră cu scuzele: „Îmi pare tare rău, draga mea! Nu ne băga în seamă, nu-ți stăm în drum.”, dar toți și-ar fi dorit să fie instalați confortabil, să li se servească un ceai și, evident, se arătașeră șocați că dormitoarele erau atât de reci.

Reușiseră să încălzească încăperile de la parter – lemnele de pe moșie erau gratuite, dar boilerul vechi abia reușea să funcționeze acolo jos –, însă la etaj era un ger polar. Așa spusese Mark, râzând, căci titulatura de stăpân al castelului era încă o noutate pentru el. În momentele ei de maximă depresie, Juliet se gândea că această grămadă maiestuoasă de pietre avusese o influență majoră asupra

deciziei acestuia de a o cere în căsătorie cu trei ani mai înainte. Nu putea să ignore faptul că existau momente în care el se gândea cu nostalgie la viața lui de burlac, la apartamentul elegant pe care îl păstrase pe cheiul din Newcastle, la munca lui la Live Theatre, la accesul ușor la baruri și restaurante bune. Îl iubea atât de mult pe Mark atunci când se căsătoriseră! Acum, relația lor era complicată și tensionată, iar ea nu prea știa cum o să meargă împreună mai departe. Avea senzația că, într-un fel, îl dezamăgise.

Când auzi soneria, se scuză față de oaspeții ei și se îndreptă spre hol. Dorothy era ocupată până peste cap cu pregătirea cinei, iar mama ei, Harriet, adâncită în conversație cu Jane, preoteasa din sat, părea convinsă că aveau și acum angajați cu datoria să deschidă ei ușa. Harriet înflorise după moartea soțului ei, asumându-și cu aplomb rolul de unică doamnă a conacului, și părea că nu-i simțea aproape deloc lipsa lui Crispin. Departe de focul din vatră, holul era friguros. Juliet se gândi din nou la dormitoare și își notă în minte să-i reamintească lui Dorothy despre sticlele cu apă caldă. Juliet spera că prietenii lor de la oraș aveau să le considere, laolaltă cu păturile electrice pe care le pusese pe câteva dintre paturi, ca fiind fermecătoare, o parte integrantă din experiența vieții de la țară. Dorothy era deșteaptă și aproape sigur avea să-și amintească, dar detaliile mărunte erau cele care contau. Până la urmă, aici era vorba de afaceri mai mult decât de prietenie.

Juliet deschise ușa și simți un val de aer rece. Ninsoarea se oprise și gerul se făcea simțit mai tare. În lumina lunii, parcul arăta minunat, un decor de basm având cercul pădurii negre drept fundal. Avu brusc un moment de exaltare rece, de dragoste pentru acest loc. La urma urmei, Mark avea dreptate: meritase efortul.

În pragul ușii se afla o femeie. Cu siguranță nu era vreun prieten care sosea mai târziu și de care să fi uitat. Femeia aceasta era masivă și prost îmbrăcată. Purta cizme de cauciuc și o căciulă tri-

cotată. Îi amintea lui Juliet de oamenii fără adăpost pe care îi zăreă uneori în fața gării centrale din Newcastle, înfășurați în pături ponosite, cerșind. Apoi, ca printr-o străfulgerare, o recunoscă. Își aminti de o înmormântare, cea a stră-unchiului ei, Hector, fratele mai mic al bunicului ei, o legendară oaie neagră a familiei despre care, în copilăria ei, se spuneau în șoaptă tot soiul de povești. Fusesse o zi mohorâtă și ploioasă, iar ea fusese înconjurată doar de străini. Fusesse trimisă pentru a reprezenta partea lor de familie, pentru că atunci, după moarte, Hector putea fi iertat, căci nu avea să mai fie prin preajmă ca să provoace probleme.

– Vera, nu te așteptam!

Își dădu seama imediat că lăsase disprețul să i se strecoare în glas. Ce nepoliticos trebuie să fi sunat! Era oare posibil ca mama ei, care devenea din ce în ce mai excentrică, s-o fi invitat fără să-i anunțe pe Juliet sau pe Mark?

– Iartă-mă, vino înăuntru, e frig.

– Bună, drăguță.

Vera intră și-și scutură cizmele pe preș ca să scape de zăpadă.

– N-aș veni neinvitată, dar am o mică problemă.

– Ce fel de problemă?

– Păi, asta...

Vera privi în jos, iar Juliet o imită și văzu un copil adormit într-un scaun de mașină.

– Crezi că l-aș putea aduce înăuntru? E ger aici, afară. Acum doarme.

O privi pe Juliet de parcă permisiunea ei chiar ar fi contat.

Juliet simți un nod în măruntaie. Își dorise copii de când se știa, dar până atunci nu se întâmplase, iar acum se apropia de o vârstă la care, probabil, nu se va mai putea niciodată. Uneori nu-și putea înfrâna un sentiment copleșitor de gelozie când cineva pomenea de copii. *Nu-i al meu, nu-mi pasă dacă moare înghețat.*